

ПРИЗНАЧЕННЯ УГОДИ ПРО ВИЗНАННЯ ВИНУВАТОСТІ

**КИСЬКО Артем Іванович - аспірант Донецького юридичного інститут МВС
України**

УДК 343.1

Стаття посвячена аналізу функціонального призначення угоди про визнання винуватості в уголовному судопроизводстві України. Розкриті позитивні ефекти застосування даного процесуального інституту. Обґрунтовано фактичне існування двох видів угоди: направленої на забезпечення процесуальної економії та направленої на активізацію боротьби з особливо небезпечними злочинцями. Приведені недоліки сучасного уголовно-процесуального законодавства, регулюючого основи та процедури угоди, запропоновано її диференціацію в залежності від функціонального призначення угоди.

Ключові слова: спеціальні порядки уголовно-процесуального судопроизводства; угода про визнання винуватості; угода про співпрацю; значення угоди.

Проголошений в українській державі вектор європейського розвитку так чи інакше проявляє себе в усіх сферах суспільного життя, зокрема і правовій. Результатом його дії стало реформування правового поля України, в тому числі впровадження в нього раніше невідомих вітчизняному законодавству інститутів. Одним з таких інститутів є угода про визнання винуватості у кримінальному процесуальному судочинстві, елементи якої хоча і мали місце в минулому, але процедурно закріплені лише з прийняттям КПК

України 2012 року. Новизна зазначеного кримінального процесуального інституту, дискусійність низки його законодавчих положень, нестала та суперечлива практика застосування зумовлює актуальність подальших наукових досліджень у цьому напрямку.

Теоретичним основам реформування кримінального судочинства, зокрема інституту угоди, були присвячені праці таких науковців як Ю. П. Аленін, В. І. Бояров, А. Ф. Волобуєв, Н. В. Глинська, І. В. Гловюк, Ю. М. Грошевий, А. М. Кислий, О. П. Кучинська, Л. М. Лобойко, Є. Д. Лук'янчиков, В. Т. Малярєнко, О. Р. Михайленко, М. М. Михеєнко, В. Т. Нор, М. А. Погорецький, О. Ю. Татаров, В. М. Тертишник, В. В. Тищенко, І. В. Тітко, Л. Д. Удалова, В. І. Фаринник, О. З. Хотинська-Нор, О. Г. Шило, В. Ю. Шепітько, М. Є. Шумоло та ін. Безпосередньо інститут угоди про визнання винуватості у кримінальному судочинстві України на дисертаційному рівні в різних аспектах досліджувався І. О. Кіслициною, О. О. Лесяк, Р. В. Новаком, Є. В. Повзиком, Г. Ю. Саєнко, А. С. Трекке, Г. Є. Тюриним, П. В. Холодилом. Разом з тим, в силу новизни та комплексності інституту про визнання винуватості, окремі його аспекти залишилися дослідженими недостатньо повно, що стосується і його призначення.

Мета статті полягає в розкритті призначення інституту угоди про визнання винуватості та встановленні повноти реалізації

цього призначення у вітчизняному кримінальному процесуальному законодавстві.

Чинне кримінальне процесуальне законодавство не надає визначення угоди про визнання винуватості, обмежившись регламентацією підстав, умов та порядку її укладання. Ще до впровадження цього інституту у вітчизняне право було запропоновано визначити його як домовленість між сторонами кримінального процесу (обвинувачення та захисту) стосовно певного офіційного обвинувачення щодо конкретного кримінального діяння в обмін на знижку застосовного покарання [1, с.14]. Пізніше, після законодавчої регламентації, Н. В. Неледва сформулював дефініцію угоди про визнання винуватості як затвердженого судом договору (домовленості, волевиявлення) двох сторін (прокурора та підозрюваного чи обвинуваченого), який спрямований на встановлення, зміну чи припинення юридичних прав та обов'язків підозрюваного чи обвинуваченого та виникнення зобов'язань прокурора про нагляд за його виконанням [2, с.1009-1010]. Аналіз дефініцій угоди про визнання винуватості не входить в завдання цього дослідження, а тому обмежимося констатацією, що у більшості робіт сутність угоди про визнання винуватості справедливо вбачається у домовленості (консенсусі) між прокурором та підозрюваним, але її призначення залишається поза змістом сформульованих визначень. В цьому плані нам імпонує пропозиція А. С. Трекке розглядати угоду про визнання винуватості як процесуально оформлену домовленість, яка укладається, з одного боку, прокурором з метою оптимізації процесу виявлення, припинення, розслідування та запобігання кримінальних правопорушень, а з іншого – підозрюваним, обвинуваченим, який надає кримінально-релевантну інформацію про вчинені ним та іншими особами кримінальні правопорушення, а також іншу допомогу правоохоронним органам з метою мінімізації негативних правових наслідків для нього за вчинений злочин, в обмін на узгоджене покарання [3, с. 4-5]. Застосовані науковцем елементи функціонального підходу до конструювання дефініції надають додаткові можливості для пізнання від-

повідного правового інституту та відповідають цілям цієї статті.

З термінологічної точки зору КПК України передбачає лише один вид консенсусу між державою та злочинцем – угоду про визнання винуватості. Разом з тим, аналіз норм, що регламентують цей кримінальний процесуальний інститут та закордонного досвіду застосування аналогічних процедур свідчить про існування двох її видів, які умовно можна назвати власне угодою про визнання винуватості (для зручності викладення назвемо її простою угодою) та угодою про співпрацю. Відмінність між ними полягає не тільки в підставах та умовах укладання, а в тому, який пріоритетний суспільний інтерес переслідує держава, запроваджуючи відповідні правові норми.

Власне угода про визнання винуватості може бути укладена між прокурором та підозрюваним (обвинуваченим) у кримінальних провадженнях щодо кримінальних проступків, злочинів невеликої та середньої тяжкості, тяжких злочинів. З боку підозрюваного достатньою умовою її укладання є беззастережне визнання вини. Її укладання передбачає застосування спрощеного порядку кримінального провадження. При цьому викриття злочинної діяльності інших осіб є додатковою (або, як кажуть деякі автори, – субсідарною) умовою угоди, яка може бути присутньою в угоді, а може і ні.

Угода ж про співпрацю, яка може бути ініційована у провадженнях щодо особливо тяжких злочинів, підслідних Національному антикорупційному бюро України, або особливо тяжких злочинів, вчинених групою осіб (у різних її варіаціях), може бути укладена лише за умови викриття підозрюваним (обвинуваченим) злочинної діяльності інших осіб. Ця умова у таких угодах є обов'язковою, більш того, повідомлена підозрюваним (обвинуваченим) інформація має бути підтверджена доказами.

Тобто, якщо в першому випадку, головний, пріоритетний інтерес держави полягає в спрощенні порядку кримінального судочинства, що тягне за собою процесуальну економію та інші позитивні наслід-

ки, то в другому – в активізації боротьби зі злочинністю шляхом виявлення та розкриття більшої кількості злочинів. При чому ці інтереси явно не рівнозначні, про що свідчить, принаймні, заборона укладати «просту» угоду про визнання винуватості у провадженнях щодо особливо тяжких злочинів.

Ще раз підкреслимо, що мова йде саме про пріоритетний інтерес, оскільки вони наявні в обох видах угод, але у різному ступені. Так, спрощене провадження, та обумовлена ним процесуальна економія дозволяє вивільнити ресурси, які спрямовуються на розслідування інших злочинів і тим самим посилюється результативність боротьби зі злочинністю в цілому. З іншого боку, активна співпраця підозрюваного (обвинуваченого) полегшує вирішення завдань кримінального судочинства та оперативно-розшукової діяльності, що об'єктивно тягне за собою економію ресурсів. В цьому плані О. А. Тертишна справедливо відзначає, що працівники правоохоронних органів за активного сприяння обвинуваченого або підозрюваного здатні найбільш оперативно провести всі необхідні слідчі дії, у зв'язку з цим особа, яка провадить розслідування, раціонально витрачає свої сили на збирання і посвідчення доказової інформації, що має інформаційно-пізнавальне і процесуальне значення [4, с. 38-39].

Процесуальна економія є найбільш очевидним ефектом будь-яких спрощених форм кримінального провадження, зокрема і провадження на підставі угоди про визнання винуватості. На це неодноразово зверталася увага у науковій літературі. Так, О.Я. Баєв, констатує, що кримінальне судочинство є вельми витратною сферою правозастосовної та управлінської діяльності, а дешева юстиція дорого коштує державі, все ж таки справедливо відзначає, що здешевлення судочинства за рахунок введення інституту «угоди з обвинуваченим» – світова практика, притаманна юстиції більшості цивілізованих країн [5, с. 310-311]. При чому, процесуальна економія досягається не лише в провадженні щодо особи, яка уклала угоду, але й в провадженнях про злочини інших осіб, щодо яких під-

озрюваний (обвинувачений) надав викричальні свідчення.

Сама по собі процесуальна економія є важливим показником ефективності кримінального судочинства. В наукових джерелах навіть лунають пропозиції віднести її до засад (принципів) кримінального процесу [6]. І хоча такі пропозиції, на наш погляд, є дещо передчасними, але вони відбивають те велике значення, що надається теоретиками та практиками процесуальної економії у кримінальному судочинстві.

Нажаль, на сьогодні відсутні чіткі методики, які дозволяють підрахувати ціну кримінального судочинства [7], що унеможливорює вираз процесуальної економії від запровадження угоди про визнання винуватості в грошовому еквіваленті. Не дають про це достатньої уяви і статистичні показники діяльності органів досудового розслідування, оскільки вони мають багато детермінант, виокремити серед яких вплив саме угоди про визнання винуватості важко. Разом з тим, стійка тенденція збільшення кількості кримінальних проваджень, завершених направленням до суду угоди про визнання винуватості, свідчить, що практика вбачає в цьому кримінальному процесуальному інституті користь, і перш за все, як можна припустити, у плані процесуальної економії.

Крім процесуальної економії, скорочена процедура, що застосовується у провадженнях на підставі угоди про визнання винуватості, тягне за собою зменшення строків кримінального судочинства, що важливо, принаймні з наступних причин.

По-перше, завдяки цьому вирішується таке, задеклароване в ст.2 КПК України, завдання кримінального судочинства, як швидке розслідування кримінальних правопорушень, що є показником його результативності не тільки в плані статистичних даних, але й відповідає очікуванням суспільства від діяльності правоохоронного апарату, підвищує довіру населення до відповідних органів.

По-друге, забезпечується дотримання засади розумних строків кримінального судочинства, що суттєво зменшує обмеження та можливі порушення прав та свобод

його учасників. Цей фактор слід оцінювати і в розрізі того, що Україна залишається в лідерах за числом скарг до Європейського суду з прав людини, і серед цих звернень не останнє місце займають скарги на недотримання розумних строків кримінального провадження.

По-третє, реалізація кримінального покарання наближується до моменту вчинення злочину, що посилює реалізацію його виховної функції, а через неї і ефективність індивідуальної профілактики кримінальної поведінки в майбутньому. Видатний італійський мислитель вісімнадцятого сторіччя Чезаре Беккарія відзначав, що чим менше пройшло часу між злочином і покаранням, тим сильнішим і тривалішим буде в голові людини зв'язок цих двох ідей: злочину і покарання, так що вони мимоволі будуть уявлятися — одне як причина, а друге як необхідний і неминучий наслідок [8, с.283-284]. В свою чергу, кримінальне провадження, що триває значний час, оцінюється суспільством як неефективне, створює атмосферу безкарності, яка розглядається кримінологією як суттєва детермінанта кримінальної поведінки.

До позитивних ефектів укладання простої угоди про визнання винуватості можна також віднести: реалізацію ідей гуманізації кримінального покарання; розширення диспозитивних засад кримінального судочинства; зняття ризиків результату змагального процесу для сторін кримінального судочинства; зменшення вірогідності оскарження рішення суду; створення умов для відшкодування завданої злочином шкоди; посилення виховного впливу кримінального покарання через дієве каяття злочинця; наближення вітчизняного законодавства до європейських стандартів тощо.

Отже, головним призначенням простої угоди про визнання винуватості є процесуальна економія, скорочення строків провадження та досягнення деяких інших позитивних ефектів, обумовлених спрощенням кримінальної процесуальної процедури. Угода про співпрацю також суттєво сприяє досягненню зазначених результатів. У спеціальних джерелах зазначається, що інсти-

тут досудових угод про співпрацю переслідує мету зниження «економічної місткості», при чому не тільки судової діяльності, але й ще більш трудомісткого та витратного процесу досудового розслідування найбільш складних, групових злочинів, і в першу чергу тих, що вчиняються організованими злочинними групами та співтовариствами [5, с. 312]. Разом з тим, головне призначення цього кримінального процесуального інституту вбачається в іншому.

У супровідних документах до проєктів Законів України № 198-VIII від 12.02.2015 та № 1950-VIII від 16.03.2017 не міститься чітких мотивів доповнення ч.4 ст. 469 КПК України пунктами 2 та 3, якими запроваджено угоду про співпрацю у провадженнях щодо особливо тяжких злочинів, підслідних Національному антикорупційному бюро України, або вчинених злочинами групами, за умови викриття підозрюваним (обвинуваченим) злочинної діяльності інших осіб [9, 10]. Разом з тим, формулювання, що містяться у відповідних нормах та досвід запровадження аналогічних інститутів в інших державах дозволяє стверджувати, що головною їх метою є посилення боротьби зі злочинністю в її найбільш латентних та небезпечних формах, а інші позитивні наслідки, в тому числі і процесуальна економія, хоча і мають місце, але виступають як супутні.

Перш за все це стосується діяльності організованих злочинних груп. В цьому плані О.Я. Баєв слушно закликає бути реалістами, та визнати, що викриття інтелектуальних співучасників (організаторів, підбурювачів, посібників) без показань про них інших співучасників, практично не можливе [5, с.310].

Слід також звернути увагу на те, що законодавець передбачив можливість укладання угоди про співпрацю у провадженнях про особливо тяжкі злочини тільки двох категорій: підслідних Національному антикорупційному бюро України (тобто, з корупційною складовою), та діянь вчинених групами осіб за попередньою змовою, в тому числі організованими та терористичними, тобто тих категорій злочинів, які на офіційному рівні визнані нашою державою

загрозами національній безпеці [11]. Казати про спрощення провадження та процесуальну економію у протидії цим кримінальним явищам як головну мету угоди з підозрюваним (обвинуваченим) видається нелогічним.

Тому не можна повною мірою погодитися з А.С. Трекке, який пише: враховуючи інтереси обидвох сторін укладення угоди про визнання винуватості, їх метою є: 1) швидке вирішення кримінального конфлікту, 2) визнання підозрюваним чи обвинуваченим своєї вини у вчиненні кримінального правопорушення та 3) процесуальна компенсація [3, с. 8]. Ця теза є слушною лише щодо простої угоди про визнання винуватості, оскільки не відбиває зазначеної вище головної мети впровадження угоди про співпрацю.

Схожа точка зору висловлюється останнім часом у наукових джерелах, але в надто категоричній, на наш погляд, формі. Угода про визнання винуватості за ст. 472 КПК України, – справедливо пише Н.В. Неледві, – передбачає обов'язкове визнання винуватості підозрюваним та його обов'язки відносно співпраці з розкриття кримінального правопорушення. Але ж не слід змішувати все в одній угоді, тим більше, що визнання винуватості та згода про співпрацю з правоохоронними органами переслідує різні цілі кримінального провадження [2, с. 1021]. Разом з тим, важко погодитися з автором, який аналізуючи ст.470 КПК України, зазначає, що зміст цієї статті вказує на центральну мету введення такого інституту (угоди про визнання винуватості) – це сприяння досудовому розслідуванню, активна співпраця із слідчим, прокурором, судом, а це, на наш погляд, означає, що без реальної допомоги слідству у викритті кримінального правопорушення вчиненого як ним особисто, так і іншими особами, угоди такого виду, як правило, не буває про що також свідчить практика застосування цього інституту [2, с. 1013]. Як вже зазначалося, вважаємо, що вкриття інших осіб є необхідною умовою лише угоди про співпрацю.

З наведеного випливає дві тези. По-перше, один з принципових практичних

аспектів різниці між простою угодою та угодою про співпрацю полягає в наступному: якщо укладання першої може бути порівняно розповсюдженою практикою, спрямованою на скорочення кримінальних процесуальних процедур, то укладання другою має бути винятковими випадками, в яких вирішення завдань кримінального судочинства іншими шляхами неможливо або вкрай утруднено. І в цьому наша думка певною мірою перекликається з наведеним твердженням Н. В. Неледві.

По-друге, різне функціональне призначення простої угоди про визнання винуватості та угоди про співпрацю вимагає диференційованого підходу до їх правового регулювання, чого вітчизняний законодавець на жаль не врахував. Спроба «вмістити» угоду про співпрацю в процедурні рамки простої угоди про визнання винуватості (які, доречі, також викликають зауваження), призвели до виникнення низки питань, дискусійних як в теоретичному так і в правозастосовному плані. Зупинимось лише на деяких з них.

Так, згідно п.п. 2 та 3 ч.4 ст. 469 КПК України інформація про злочинну діяльність інших осіб, повідомлена особою, з якою укладено угоду про співпрацю, має бути підтверджена доказами. Але закон не містить процедури такого підтвердження: які матеріали мають бути надані суду, в якій формі та яким чином залишається незрозумілим. Ситуацію ускладнюють і неоднозначність закону та обумовлена ним теоретична дискусія щодо можливості визнання доказами фактичних даних, отриманих на досудовому розслідуванні. Виходячи з засади безпосередності дослідження показань, речей, документів (ст.23 КПК України), суду мають бути надані відповідні документи, які підтверджують викривальні показання в тому числі з кримінальних проваджень про злочини, в яких підозрюваний (обвинувачений) не брав участі, але в розслідуванні яких надавав допомогу. В цьому плані також викликає питання можливість конфіденційної співпраці підозрюваного з прокурором.

Не зрозумілим залишається і те, в який момент має бути укладена угода про

співпрацю: до виконання підозрюваним обов'язків з викриття кримінальних правопорушень, вчинених іншими особами або вже після них, коли отримана органами досудового розслідування інформація пройшла перевірку. Обидві сторони угоди, висловлюючись криміналістичною термінологією, змушені діяти в ситуації тактичного ризику. З одного боку підозрюваний, надавши інформацію до укладання угоди, не має гарантій, що в подальшому сторона обвинувачення з тих чи інших причин не відмовить в її укладанні, або суд не затвердить укладену угоду. З іншого боку, укладаючи угоду до отримання інформації сторона обвинувачення ризикує, що такі відомості з певних причин не підтвердяться, хоча умови підозрюваним формально будуть виконані. І це, ми усвідомлюємо, лише поверховий опис проблеми, яка потребує ретельного дослідження.

Важливим питанням залишається неузгодженість інституту про визнання винуватості (в т.ч. у формі співпраці) з кримінальним законодавством в частині призначення покарання та звільнення від його відбування, на що неодноразово наголошувалось в спеціальній літературі (наприклад [1]). Надані з цього приводу офіційні роз'яснення судової влади [8] зняли лише частину питань, але не можуть вирішити суті проблеми – неузгодженості галузей вітчизняного права. І це, повторимося, лише частина недоліків сучасного правового регулювання угоди про визнання вини у формі співпраці.

Підбиваючи підсумки слід зазначити, що сучасне вітчизняне кримінальне процесуальне законодавство в частині регламентації угоди про визнання винуватості потребує вдосконалення за рахунок чіткого розмежування угод, що мають різне функціональне призначення. В КПК України мають бути передбачені угоди, головною метою яких є розумне скорочення кримінальної процесуальної процедури та угоди, головною метою яких є активізація розкриття та розслідування особливо небезпечних злочинів. Їх чітке законодавче розмежування з одночасним вдосконаленням підстав та порядку укладання буде сприя-

ти досягненню найбільшого позитивного ефекту від практичного застосування цього перспективного інституту кримінального судочинства.

Література

1. Пушкар П. В. Угода про визнання вини у сучасному кримінальному процесі: порівняльно-правове дослідження: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук: 12.00.09. Київ, 2005. 23 с.
2. Неледва Н. В. Угода про визнання винуватості: сучасний стан та перспективи вдосконалення. *Кримінальний процесуальний кодекс 2012 року: ідеологія та практика правозастосування: колективна монографія* / За заг. ред. Ю.П. Аленіна; відпов. за вип. І.В. Гловюк. – Одеса: Видавничий дім «Гельветика», 2018. – С.1003-1025.
3. Трекке А. С. Кримінальне провадження на підставі угоди про визнання винуватості: автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук: 12.00.09. Ірпінь, 2018. 20 с.
4. Тertyшная О. А. Уголовно-процессуальный механизм досудебного соглашения о сотрудничестве : диссертация ... кандидата юридических наук : 12.00.09. Воронеж, 2014. 206 с.
5. Баев О. Я. Досудебное соглашение о сотрудничестве: среди рифов и мифов. *Избранные работы*: в 2 т. Воронеж, 2011. Т.2. С.307-394
6. Канюка І. М. Принцип процесуальної економії в кримінальному судочинстві України : автореф. дис. на здобуття наукового ступеня канд. юрид. наук : 12.00.09. – Одеса, 2015. 20 с.
7. Голіна С.В., Брояков С.В. Теоретико-прикладні питання поняття «ціни» злочинності та її обчислення. *Теорія і практика правознавства*. 2017. Вип. 2 (12). С.1-11.
8. Беккариа Ч. О преступлениях и наказаниях. М.: «Юридическая литература», 1972. 352 с.
9. Пояснювальна записка до проекту Закону України “Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України (щодо удосконалення механізмів забезпечення завдань кримінального провадження). *Верховна Рада України*: офіцій-

АНОТАЦІЯ

Стаття присвячена аналізу функціонального призначення угоди про визнання винуватості в кримінальному судочинстві України. Розкрито позитивні ефекти застосування зазначеного кримінального процесуального інституту. Обґрунтовано фактичне існування двох видів угоди: спрямованих на забезпечення процесуальної економії та спрямованих на активізацію боротьби з особливо небезпечними злочинами. Наведені недоліки сучасного кримінального процесуального законодавства щодо регулювання підстав та процедури укладання таких угод, запропоновано його диференціацію в залежності від пріоритетного функціонального призначення угоди.

Ключові слова: особливі порядки кримінального провадження; угода про визнання винуватості; угода про співпрацю; призначення угоди.

Kisko Artem Ivanovich

postgraduate

(Donetsk Law Institute, MIA of Ukraine)

PURPOSE OF A PLEA AGREEMENT

The novelty of the criminal procedure institute of a plea agreement necessitates further research. The article makes an attempt to disclose the purpose of a plea agreement and to characterize the completeness of its implementation in the current legislation. The definitions of a plea agreement proposed in the literature are analyzed. The existence of two types of agreements is substantiated: those aimed at ensuring procedural economy and aimed at intensifying the fight against especially dangerous crimes. Attention is focused on the relationship of these functions and the priority of one of them. The procedural economy is described as the result of a plea agreement. Positive effects of the shortened criminal procedure are given. They consist: speed of pre-trial investigation, observance of reasonable timeframe of proceedings, the effectiveness of individual prevention of criminal behavior, creation of conditions for compensation of the harm caused by the crime; approximation of national legislation to European standards. Attention is concentrated to the difficulty of exposing the intellectual accomplices of a crime without the affidavit of other criminals. It is maintained that a plea agreement purpose of procedural economy can be a common practice, while a cooperation agreement can be concluded only at necessary. The problems of criminal procedural regulation of a plea agreement are illuminated. They include the vague of the moment of conclusion, the difficulty of demonstrate the fact of cooperation, inconsistency with criminal law institutions. The expediency of a separate legal regulation of a plea agreement depending on its purpose is substantiated: ensuring procedural economy and investigating dangerous crimes.

Key words: special procedures of criminal proceedings; plea agreement; cooperation agreement; purpose of the plea agreement.

ний веб-портал. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=60825 (дата звернення: 20.07.2019).

10. Проект Закону про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо забезпечення діяльності Національного антикорупційного бюро та Національного агентства з питань запобігання корупції. *Верховна Рада України*: офіційний веб-портал. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53755 (дата звернення: 20.07.2019).

11. Загрози національній і державній безпеці України. *Служба безпеки України*: офіційний веб-сайт. URL: <https://ssu.gov.ua/ua/pages/33> (дата звернення: 20.07.2019).

12. Андрушко П. П., Васюк М. М. Питання призначення покарання на підставі угод (про примирення та визнання винуватості). *Форум права*. 2014. № 3. С. 12–15. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index (дата звернення: 20.07.2019).

13. Постанова Пленуму ВССУ від 11.12.2015 р. № 13 “Про практику здійснення судами кримінального провадження на підставі угод”. *Часопис цивільного і кримінального судочинства*. 2016. №1. С.8–24